

Publicerad 2007-08-17 13:51 av Tini Tut

Om jag vågar

segel vaggar genom oro
stillar kuvad själ

tyst ensamhet i mig
längtan att bli hel

trasig rot krampar
kramar kropp och sinne
så ska de inte segla
genom mig längre

inte känna andedräkt
av bojor
spår av salt
skall sakta sköljas bort

av händer fulla av ömhet
skall segel hissas igen
styrka av förnyelse
födelse om längtan

färdas genom mig
låta det trasiga
slungas mot klippor

gapande sten
som hungrit äter
sårade människors hjärtan

så skall jag äta sten
tills mina tänder lossnar
spridandes av mjöl där jag går

seglen hissas åter
om jag vågar stå kvar

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Tini Tut med Poeter.se id #17429 innehar upphovsrätten